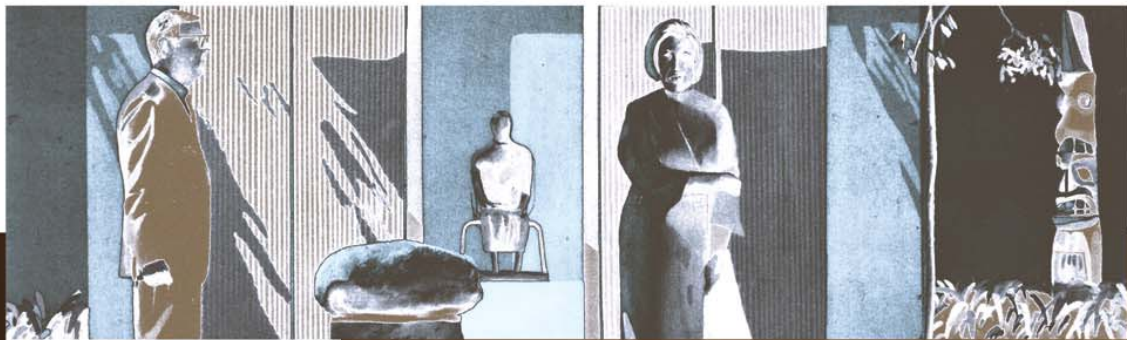

MARTIN FERRO-THOMSEN

R₁ U₃ M₃

S₂ K₃ A₁ B₃

V₃ A₄ R₁ E₁ L₂ S₂ E₁

Martin Ferro-Thomsen

RUM

SKAB

VÆRELSE

Rum Skab Værelse

Copyright © Martin Ferro-Thomsen 2004

Forside_David Hockney: American Collectors

Layout_Flemming Thomsen / nulsum.org efter idé fra forfatteren

Kontakt_ferro@c.dk

[følg hyperlinkets eller sidens logik]

Rum Skab Værelse

Broderskab	Mellemrum	Tidsrum
Eneværelse	Opholdsrum	Morskab
Faderskab	Tidsrum	Faderskab
Forfatterskab	Tomrum	Troskab
Fællesskab	Broderskab	Ægteskab
Jalousiskab	Faderskab	Jalousiskab
Mellemrum	Forfatterskab	Fællesskab
Morskab	Fællesskab	Redskab
Opholdsrum	Jalousiskab	Regnskab
Redskab	Morskab	Mellemrum
Regnskab	Redskab	Tomrum
Skab	Regnskab	Broderskab
Soveværelse	Skab	Skab
Tidsrum	Troskab	Soveværelse
Tilværelse	Ægteskab	Eneværelse
Tomrum	Eneværelse	Tilværelse
Troskab	Soveværelse	Forfatterskab
Ægteskab	Tilværelse	Opholdsrum

Maskefald før tæppefald

Alle størrelser i denne bog er konstruktioner. Enhver lighed med virkeligheden er ikke tilfældig, men velovervejet. Forfatteren frasiger sig ethvert personligt ansvar, men står ved det professionelle.

Rum Skab Værelse

Det er blevet sagt at sproget er en labyrint af stier. Tilbage er kun at snøre vandrestøvlerne og udforske de hvide områder. For sproget kan udmærket pege på det ufortalte i sig selv.

Blot man giver det tilstrækkeligt med fingre.

[følg hyperlinkets eller sidens logik]

Tidsrum

Sådan kunne det starte: et blad falder fra træet i det tidlige forår.

For så vidt kunne bladet blive hængende dér i luften. Ingen siger andet behøver at være tilfældet. Men sikkert vil det være, at hvis bladet fortsætter sin flugt mod jorden må også tiden skride.

En edderkop har fanget en flue i sit net. To børn ude på gaden kaster grankogler efter en lille pige. Måske vil hun græde, det gør den slags som regel.

Så rammer bladet jorden, fluen dør mellem edderkoppens klør og den lille pige græder. Sådan er det når blade rammer jorden, så sker der alle mulige ting der ikke ville ske ellers.

Træet står i en have i Farum. Haven hører til et rødt parcelhus som ejes af en mand på 55. Hans kone er 50, de har to sønner, tveæggede tvillinger på 25 og to døtre på 18 og 10 år. Faren er fuldmægtig, moren lærer. Sønnerne bor og studerer i København, døtrene bor hjemme og går i henholdsvis gymnasiet og folkeskolen.

Der er ikke tale om en hvilken som helst familie – eller måske netop det. For en ordens skyld kaldes den *skabelonfamilien*.

Faren ser bladet fra sin plads i havestolen hvor han sidder med et glas i hånden. Hans kone slår græsset. Hver gang hun bevæger sig væk fra ham ser hun ud som da de mødtes. Og hver gang hun vender sig om er hun omtrent dobbelt så gammel.

Hånden der holder glasset er rynket, men smagen er uforanderlig. Også selvom smagsløgene er slidte og upålidelige. Er det hendes læber der har forandret sig eller er det hans? For når hun kysser ham fornemmer de begge at noget er tabt.

Faren læser i en bog, plæneklipperen larmer og en unge hyler. Han ser det ikke kan være anderledes, men det gør ham ikke trist. For når man læser vil man opdage at enhver gråd uden videre kan blive til sang.

Han tager et dybt åndedræt. Det kunne meget vel være hans første.

[følg hyperlinkets eller sidens logik]

Morskab

Hvert år ved denne tid tømmer moren i skabelonfamilien klædeskabet for sommertøj. Tøj siger meget om det menneske der bærer det. Eller har båret det.

Foran spejlet gennemlever hun svundne tider og svundne livvidder. Tøj beregnet til at fremhæve og tøj beregnet til at skjule. Alt for meget af det sidste, synes hun.

Hendes ældste datter kommer ind i soveværelset som hun er begyndt med hvert år ved denne tid. De helt gamle bikinier passer hende perfekt og tiden er atter til deres snit. "Nej hvor har du været lækker mor" siger hun. Eller "kunne du virkelig passe dem her?"

Moren er ikke fed. Men opholder man sig på Jorden i et vist antal år vil tyngdekraft og uvane forme kroppen på en særlig måde. Det gælder alle, også de der engang var smukke eller stadig er det på deres egen måde.

Mens de står der kommer faren ind i rummet. Først lyser han op i et smil, men da datteren vender sig kigger han forvirret på sin kone og forlader værelset uden ord. Ord, i hvert fald, der kan høres.

Det var også ved denne tid for et par år siden at de begyndte at sove hver for sig. Det er svært at sige hvorfor eller om nogen besluttede det eller beklagede det. Det skete og tilbage er blot at sige: sengen er koldere når kun man er én.

Dengang de mødte hinanden havde de sammen taget på en Spies-rejse til Mallorca hvor hun blev kåret som den bruneste på hele stranden. Han havde sagt hun også var den smukkeste og senere på hotellet flået bikinien af hende. Den bikini som datteren beslutter sig for at bære netop dette forår.

Han havde skrevet digte til hende og reciteret dem om natten ved den oplyste swimmingpool. Digte som han senere krævede slettet fra forfatterskabet, men hun har stadig kopier, gemt et personligt sted.

De havde drukket og danset, røget og bollet og sådan vil hun huske det: som om de ikke lavede en skid andet dengang. Hun drikker stadig, men danser nu kun til festerne på lærerværelset.

Nu kunne man så tro hun stod der, moren, foran spejlet og blev trist til mode. Det er ikke tilfældet. I stedet kører hun ind til byen og shopper med en veninde og de går på café. De får begge et glas for meget og hun beslutter sig for at lade bilen stå.

På vej hjem går hun gennem parken. Ved en bro står en teenageknægt og fodrer ænderne. Hun tøver lidt og siger så at han da vist er for gammel til at fodre fuglene. Han er bumset i hele ansigtet og ligner til forveksling en af hendes elever. Hun hjælper ham med at kaste de sidste brødstumper og da det er slut betragter de sammen vandet under broen. Som i øvrigt ikke løber nogle steder, men ligger brak.

En fedladen mand står bag dem. Det er knægtens far der giver ham en pose og siger han skal rende hjemad til sin mor. Manden har joggingbukser på, han hiver en guldøl op af hver lomme og byder skabelonmoren den ene.

De sætter sig lidt afslappet på græsset og hun fortæller ham om sit liv. Det varer omtrent en øls tid. Bagefter spørger han hvilken farve hendes trusser er. Da han gætter på lilla rødmer hun alligevel lidt, for det er korrekt og hun bliver nødt til at vise en flig ved at trække ned i siden. Han rykker tættere på og spørger hvilken farve hendes kussehår er.

Det værste er ikke svedlugten eller mandens dårlige ånde, tænker hun. Eller hans beskidte hænder og deres ubehjælpssomme tilløb. Det værste er at hun bare *siddet dér*, med et forstenet smil som hun kan huske fra realskolen hvor hun blev mobbet med sine store bryster.

Den aften tager hun et bad og prøver det nye tøj foran spejlet. Noget af det sidder fint, men noget andet er købt for småt. Sådan er det, siger hun frem for sig – og sådan vil det fortsætte med at være.

Det er der ikke meget sjov ved, tænker hun som det sidste inden hun falder i søvn. Renvasket, nøgen og alene.

Men egentlig ikke ked af det. For opholder man sig på Jorden i et vist antal år lærer man at leve med illusionerne. Også de bristede.

[følg hyperlinkets eller sidens logik]

Faderskab

Det er en mørk og stormfuld aften, den ældste skabelontvilling er på bodegacrawl med sin bekendte Lokum. Tvillingen spytter i forbifarten på en valgplakat. Kort efter træder skabelonfaren frem fra skyggerne og tørrer spytklatten af med en særlig vatpind.

Senere samme aften bryder faren ind i den yngste tvillings lejlighed og gemmer sig i et garderobeskab. Ud på natten lyder der stemmer og døren går op. Den yngste tvilling har selskab og må efter et kort samleje vaske sig på badeværelset. Da alt er stille stjæler faren det fyldte kondom og kører med slukkede lygter hjem til Farum.

Dagen efter har han stukket en vatpind i munden på den yngste mens hun sov og stjålet et brugt menstruationsbind fra den ældste datter. Han tager til sidst en prøve af sit eget spyt og sender det hele til en udenlandsk adresse.

Allerede inden de sidste tabuer var brudt havde faren kedet sig bravt over sexlivet med sin kone. Til alt held mistede hun stort set lysten efter hun fødte første gang. Hvilket rådede en del bod på det faktum at hun fik tvillinger.

Alligevel var det altid "hendes børn" når de skulle skiftes og fragtes til diverse institutioner. "Hendes børn" når de larmede og var syge.

Han havde dengang mest travlt med at læse, fortrinsvist Strindberg.

To uger senere får faren post fra udlandet. Han gemmer brevet og åbner det først sent ud på natten i lyset fra en nøgen pære i arbejdsværelset. Kort efter brænder han papirerne og noterer sig lidt skuffet at intet er forandret.

Den næste dag kommer den ene datter hjem og siger hun har fået topkarakter i en vigtig opgave. Da omfavner faren hende til alles store overraskelse og siger: "Det var sandelig godt min egen pige".

[følg hyperlinkets eller sidens logik]

Troskab

I skabelonfarens bibliotek er Bibelen placeret under B. Blot en detalje. Lige nu sidder han og digter i det mørke arbejdsværelse, kun oplyst af computerskærmen. Af og til bider han sine negle og smagen af en kvinde der ikke er hans kone træder frem.

På skærmen står indtil videre: "blind vej / nervøs velour / grov leverpostej". Bag ham står moren der spørger hvor han har været hele natten. Han svarer på sædvanlig undvigende vis og hun tier på sædvanlig bebrejdende vis. Lidt efter er hun væk og han skriver videre på skærmen: "Jeg elsker dig / jeg elsker dig".

Efter hendes ønske blev de gift i en kirke og få år senere meldte han sig ud af folkekirken. Endnu blot en detalje. Denne morgen hører moren i radioen at kvinder oplever smerter stærkere end mænd. En ekspert udtaler at man fremover måske vil stemple færre som hysteriske. Bag hende står faren og siger at det samme så må gælde for kvinders orgasmer. Moren siger at det vel ikke går lige op af den grund. Hun erfarer i øvrigt mange flere smerter end orgasmer.

Få dage senere vil omstændighederne at faren og moren dyrker en given form for sex. Under samlejet betyder moren pludselig at hun kommer. Faren tager det til efterretning, så meget faktisk at han senere kan færdiggøre sit digt på computeren. Blot en detalje. Bagefter ligger de side om side og luften fyldes af deres drukne åndedræt og en næsten uhørlig hvisken. Kærlighedserklæringer og andre overspringshandling.

Da moren var 40 fødte hun den yngste datter. Det var farens idé og man kan kun gætte om hans motiver. I hvert fald kom hans indfald få uger efter at moren var blevet behandlet for fladlus og gonorrhé. Siden har faren vogtet sig for at ramme ansigtet når han slår den mindste. Hun er i øvrigt den eneste udover moren som han tæver. Detaljer, detaljer, detaljer.

De skal til bryllup. En af farens bekendte skal giftes for trettende gang. Han er præst og forestår selv ceremonien i hans treværelses på Istedgade. Der bliver spist og drukket og på trods af den trange plads er præsten ikke til at finde det meste af aftenen. Da gæsterne alt for tidligt går forveksler den berusede præst ritualerne og kysser kvinderne på munden. Bruden siger afværgende på sit jomfruelige dansk at man da ikke skal gå så meget op i detaljer.

Men det er der desværre flere af gæsterne der gør. Eller burde gøre.

[følg hyperlinkets eller sidens logik]

Ægteskab

"Livet er et spil" havde skabelonfaren dengang svaret på hendes spørgsmål. Han mente ikke man kunne tage ordet *tro* i sin mund uden at skulle vaske den bagefter.

Det havde været til en seminariefest, de havde røget pot ude i gården og det var i en periode hvor hun følte sig plaget af tunge metafysiske overvejelser. Samt bekymringer om strækmærker, fyre og kommunisme. "Men der *må* da være mere end det" havde hun gentagne gange sagt i løbet af samtalen som hun stadig genkalder sig nu og da.

Det er de nætter hvor hun finder ham stirre lige dele ud i natten og ned i flasken at hun forsøger at finde svar. Ikke i ham, men hos sig selv og mindet om den mand hun giftede sig med. Der *må* da være mere, tænker hun mens hun står i natkjolen, fanget i lyskeglen fra hans arbejdsværelse.

Det var før HIV var blevet udbredt og hun havde kun haft få indvendinger da han tog hende bagfra i gården under et vindue hvor stemmer og duften af stearin strømmede ud. The Doors havde skjult hendes udbrud og poten deres fremmedhed bagefter. Siden den tid har ingen af dem røget.

I nat er endnu en af de nætter. Man kan ikke være alkoholiker alene, kun sammen med nogen. Selvom hun ikke synes han er alkoholiker, bare lidt opgivende. Overfor tilværelsen og omvendt.

Hun træder ind i hans arbejdsværelse hvor hun stort set ikke har været siden de købte huset. Hun har taget et glas med og skænker af hans flaske. Bagefter tænder hun en indtørret joint fra en tobaksæske på reolen. Uden et ord skiftes de til at indhalere. Bagefter skåler de, uden hver især at vide for hvad.

Hun spørger til hans skrivelser og han rækker hende en udskrift. *Jeg er jeg er jeg er jeg*, står der hele siden ned. Han siger: "Hvad kom først, ordet eller fænomenet?" smiler og skåler med natten udenfor termoruden. Hun tømmer sit glas og spørger ham hvad han *tror* på.

Han skænker til dem begge og siger at han allerede har svaret på det spørgsmål for længe siden. "Men tror du ikke på mere end det?" siger hun, selvom hun havde planlagt at lade være. "Mere end hvad?"

De bliver afbrudt af den yngste datter der kommer ind i nattøj med en bamse i hånden. Hun spørger til den mærkelige lugt og siger at hun ikke kan sove. Moren følger hende ud i køkkenet og giver hende et glas mælk.

I mellemtiden har faren slukket computeren og da moren kommer tilbage sidder de lidt i den brune lædersofa. Den er for blød efter hendes smag, slidt efter alle de nætter han har sovet der. "Vi ville vel bare finde noget *ægte*?" spørger en af dem, det er lige meget hvem. Den anden svarer ikke og tænker sit.

Men det ender faktisk med at de pligtro dyrker sex på sofaen. Ikke god sex, sammenlignet med tidligere udskejelser. Men – hæderligt, kunne man vel kalde det og begge er jævnt tilfredse.

Inden hun går i seng vender hun tilbage til hans arbejdsværelse og siger godnat. Han sidder stadig i sofaen, kun iført blå skjorte og strømper med mønster. Bukserne ligger ikke smidt, men foldede henover kontorstolens ryg. "Mere end hvad" siger han igen, det er ikke et spørgsmål.

Til hendes ryg siger han: "Livet er et spil. Om at glemme reglerne".

[følg hyperlinkets eller sidens logik]

Jalousiskab

Grå skyer er ubeslutsomme. De lover regn og tørvejr på samme tid, enhver dråbe kan være både den første og den sidste. Den slags skaber bekymringer, især hvor skabelonfamilien bor.

På den lille gade skrider dagene som så mange andre steder i landet. Hvis man skulle tegne en spændingskurve over stedet ville den toppe mellem klokken 7.45-9.30 og igen 14.00-16.30. Her trædes speedere i bund og pedaler rundt, ikke nødvendigvis fordi man skal, men fordi man ikke kan eller ved bedre.

Husene er placeret på nøjagtig lige store grunde. De er adskilt af hække og plankeværker, som regel i en højde hvor man er nødt til at stå på tæer for at kigge over. Ved siden af skabelonfamilien bor Hams og Henna, de er begge midt i halvtredserne og har ingen børn. I stedet går de meget op i deres have og et bassin hvor Hams holder japanske karper.

Hams har ligesom skabelonfaren et arbejdsværelse. Det var tiltænkt børnene, men i stedet har Hams fået det for sig selv. Det bliver brugt til at binde fluer i. Langs den ene væg står et gammeldagsalousiskab.

Skabet har han arvet efter sin far, det er udstyret med to bagbeklædninger hvorimellem faren opbevarede *Variété*-magasiner. Hams har også blade derinde.

Egentlig ville Henna ikke have skabet stående, men Hams nægtede at skille sig af med det. "Det er en del af min historie" havde han sagt, "man kan ikke løbe fra den man er". Henna ville gerne have brugt det tomme værelse til sine porcelænsdukker der nu i stedet er pakket ned i krybekælderen. På nær et par eksemplarer som Hams har liggende i skabets hemmelige rum.

Det er historien om arbejdsværelset. Fluebinderiet kom først senere.

Om søndagen når mændene vasker bil og klipper hæk tager deres koner i svømmehallen og går i tyrkisk bad. Første gang Henna skulle vise sig nøgen var hun tilbageholdende, men snart blev det tydeligt at hendes bryster var skamferede af store ar. De er meget små, brysterne, faktisk ikke-eksisterende og man må regne med at de er blevet opereret mindre frem for større.

Det er svært for to nabokoner at snakke om deres kroppe. Måske især fordi de begge var smukke i deres unge dage. Heldigvis er bruserummene adskilt af vægge så de kan snakke uden at skulle sætte krop på stemmen.

For ikke så længe siden møder de to kort hinanden i det tyrkiske bad. Det er en tirsdag aften, den ene er på vej ind af glasdøren, den anden ud. Og det er først bagefter at det går op for skabelonmoren hvorfor Henna blussede op og kun hilste flygtigt. Hun var blevet glatraget.

Den følgende lørdag har Hams og Henna inviteret til middag. Mens kvinderne laver mad sidder mændene i arbejdsværelset. De har været en tur rundt i haven, set lidt på karperne og får nu henholdsvis en whisky og en øl. Som regel falder der ikke mange ord, men denne aften er der hede i luften. Tordenbyger der trækker op, men holder igen. Små stænk på termoruderne.

Det er lørdagen efter den søndag hvor hækken på Hams' side er forblevet uklippet. En lørdag hvor usagte ting ulmer i krogene ogalousiskabet lukkes op.

Efter at have vist de nyeste eksemplarer frem, efterfulgt som sædvanligt af hele samlingen, pakker Hams fluerne væk. Han åbneralousiskabet, tøver med fluekassen i hånden og går så ind i køkkenet efter to whiskyer. Her går snakken ikke nær så fermt som ellers.

Henna ligner mest af alt en husholdningsrobot på cruise-control. Hun bærer vandfast makeup, klædt på til lejligheden.

De to har delt det meste af en flaske hvidvin og Henna hælder det sidste op i deres glas. Hams har fundet isen og flasken. Han tager først et par hurtige sjusser, fylder så begge glas og kommer isen i. Inden han forlader køkkenet tværer han et kys ud i nakken på sin kone og hvisker noget. Kort efter trækker hun den næste flaske op.

Efter han er gået genoptager Henna en samtale om havebrug. "Dine roser står altså bedre" siger hun, "men jorden er også meget mere fed på jeres side. Eller også er det hunden" foreslår hun og hentyder til naboens aldrende cockerspaniel. Den er halvblind og har gigt, skabelonkvinden elsker den hund.

"Ja vi har jo kun karperne, de skider ikke så meget" siger Henna og hentyder til mandens brutale fisk. "De er som børn for ham, du skulle se ham kræse for de fisk, han ville have været en god far. Det tror jeg bestemt".

Skabelonmoren siger: "Børn er jo noget helt andet. Det er en skam det ikke lykkedes for jer, men det er jo alligevel for sent nu".

Og sådan går snakken, måske er det alligevel bare en lørdag aften som så mange andre.

Hams er beruset da han kommer tilbage, han har glemt fluekassen i bryggerset, men skænker den ikke en tanke. "Det skab dér arvede jeg efter min far" siger han, "der er et hemmeligt rum bagi". Han står et øjeblik og lytter til lydene fra køkkenet. "Ja vi andre fik jo aldrig børn, men det ved du jo. Skål" siger han. De skåler og et øjeblik er alt ved det normale.

"Vil du ikke se?" spørger han så og klapper med en grov hånd på det mørklakerede træ. Den anden smiler afværgende. Hams bliver ved: "Det er virkelig godt lavet, Henna har aldrig opdaget noget. Ikke det mindste, dét siger jeg dig". Det sidste siger han med et indforstået glimt i øjet som den anden ikke bryder sig om.

Skabelonfaren siger det er et fint skab og skåler. Hams fortsætter med samme glimt: "Jeg har bestilt en rejse til Thailand, Henna tror jeg skal på kursus. Kursus, mand, mig på kursus, kan du se det for dig?" Han griner hysterisk og sætter sig tilbage i sofaen og dør så lidt med sin latter.

"De siger man kan få det hele derovre. Alt, mand, ingen grænser. Skål for det". Denne gang drikker han alene.

"Det skab dér, det er min historie, ikke? Man kan sku da ikke bare løbe fra den man er, vel?" Det er ikke et spørgsmål.

Mens de får fondue tænker skabelonfaren på om karperne sover når det bliver mørkt og om de så bliver vækket af regnen der nu pisker ned. Den nat er det regnen og andre ting der holder folk og dyr på gaden vågne.

[følg hyperlinkets eller sidens logik]

Fællesskab

Det er en ganske almindelig og tilfældig dag. Skabelonmoren sladrer med nabokonen Henna. Det er vigtigt med et godt naboskab og de skiftes til hver især at underdrive den seneste tids tildragelser. Det er ikke noget at snakke om at man af og til hører lidt ballade fra skabelonhuset. Og den kvinde Henna så skabelonfarens med har sikkert været en meget fjern kusine. Desuden er prisen og størrelsen på den nye Mercedes Hennas mand har købt heller ikke noget at snakke om, eller den guldhalskæde han samtidig gav hende for at imødegå indvendinger.

I fællesskab bliver de enige om at alt er som det sig hør og bør. Ved køkkenbordet sidder skabelonfarens og læser om den seneste tids begivenheder. Navne som Bill Joy, Tazmamart og Roum¹ er blandt dem han hæfter sig ved. Et andet sted i huset sidder de to søstre og udveksler hemmeligheder. Den ældste fortæller at Børnelokkeren ikke er en skrøne, men findes i virkeligheden og meget vel kunne være identisk med Hennas mand Hams. Den yngste tror hvert ord, men også hun har sine hemmeligheder.

Senere tager de på skovtur. De finder en lysning i skoven ved en lille sø. En time senere støder en polsk familie til og slår sig ned. Manden giver sig straks til at fiske mens han drikker heftigt af en flaske Rød Aalborg. Konen koncentrerer sig om to små børn og sender af og til flygtige smil i skabelonfamiliens retning.

Det bliver næsten vindstille og heden ligger tungt over den stille sø. Manden fra den fremmede familie har bevæget sig over mod skabelonfamilien. Han vil forære dem en fisk og skabelonmoren byder ham en øl. De falder i snak mens manden parterer fisken med en stor kniv. Han virker meget interesseret i den ældste datter der ligger topløs ti meter derfra.

Moren er den der taler mest. Polakken griner derimod meget og klapper hende på låret og prikker af og til den yngste i siden med en grov finger. Skabelonfarens er udeltagende, han tænker på den person der viede sit liv til at tælle timerne i det underjordiske fængsel. Måske ser han ikke at polakken tager moren på røven, i hvert fald lader han sig ikke mærke med det.

Snart bliver den fremmedes tilnærmelser mere håndgribelige og moren prøver at afværge dem med latter og kejtede manøvrer. Den yngste begynder at græde og skabelonfarens griber ind. Polakken trækker sin kniv og vifter ham væk. Den fremmede kone prøver at kalde på sin mand og siger de skal hjem, hendes børn græder også. Han siger hun skal holde kæft og beder skabelonmoren om at kalde på den ældste datter der er forsvundet. Han begynder at tage sine bukser af, han har en lilla g-streng på indenunder.

Den næste dag kommer Hams på uanmeldt besøg i skabelonfamiliens hus. Han har været i Polen og har slik med til den yngste. Den nye Mercedes er nu blevet kørt til på behørig vis. Han spørger hvordan det går og alle svarer at det går godt. Moren laver kaffe og i fællesskab bliver de enige om at man nu ikke har det så værst. Som det sig i øvrigt hør og bør.

[følg hyperlinkets eller sidens logik]

¹ Bill Joy: Computerguru der har forudsagt hvorledes det teknologiske samfund vil forårsage sin egen undergang. Tazmamart: Underjordisk fængsel i Marokko, hvor 58 kupmagere af Kong Hassan II blev levende begravet 1971-91. Roum: "Skammens by" i Jylland der blev kendt efter omfattende pædofilisag.

Redskab

En forandring i stemmen er det første tegn på at en person har alvorlige planer om at begå selvmord. Det læser skabelonfamiliens far i Politiken, søndag den 20. august, efterfulgt af en artikel om at NASA har planer om en hovedrengøring i rummet. Klokkeren er 17.35, faren har været alene i huset weekenden over. Han har fordrevet tiden i selskab med en luder og adskillige flasker spiritus. Hun har fået sin betaling og er taget af sted i taxa. Nu fyldes hans bevidsthed af fuglekvidder og uopklarede sætninger mens han tænker på at sove. Men det er både for sent og for tidligt, desuden er træthed mange ting.

Luderen havde sagt at hun kunne lide sit job og at hvis han ikke drak så meget ville han få mere ud af sine penge. Hertil havde han svaret at prostitution ikke var et job og desuden at et rustent maskineri har behov for smørelse. Luderen havde derefter sagt at ethvert job var prostitution, det var bare et spørgsmål om grader.

Til det havde han så svaret at hun var for klog til at være luder og tilbudt hende en drink til.

Da den ældste tvilling ringer og spørger om penge overvejer faren at indvi ham i prostitutionens omkostninger. Sønnen forklarer at han er kommet bagud i studierne og at de nu vil tage SU'en fra ham. Begge er de enige om at der ikke er nogen retfærdighed til.

De taler lidt om tid, rum og begrænsninger før de vender tilbage til spørgsmålet om pengene. Faren foreslår sønnen at snakke med moren eller skaffe sig et job. Det hører sig til for fædre at sige sådan og for sønner at sige de véd det. Men her svarer sønnen anderledes og stemmen får faren til at tænke på døende sole: "Far, i morgen er det mandag, bliver du ikke bange?"

Det er blandt andet disse ord der spøger i farens bevidsthed mens han maskerer weekendens afsondringer og ordner hækken i dagens sidste lys. Arbejdet skrider uhindret frem og da han slukker for saven rammer stilheden ham med dagens klareste øjeblik:

Saven der tænder og slukker i hans hånd, ledningen der rulles automatisk ind, fotocellen i garagen der tænder lyset. Håndtag der åbner og lukker på hans vej ind i arbejdsværelset. Skærmens første grå karakterer der står faste og ufejlbarlige mens han starter Word og skriver i en ubesindig rus af indsigt og afdækker fænomeners sammenhænge mens tasterne farves af saften fra de afskårne blade.

Han skriver hele aftenen og den tidlige nat med indtil telefonen afbryder ham. Det er luderen der ringer fra Vesterbro og fortæller at hun er blevet snittet op af en kunde. Hun siger manden behandlede hende som en *ting* og spørger om faren vil hente hende i bilen. Han noterer en adresse og lægger på.

I det samme vender moren og pigerne hjem fra et familiebesøg i Jylland. Den ældste pige nævner triumferende at hun har fået job i en Seven-Eleven. Bag farens ryg makuleres luderens adresse.

Da huset er faldet til ro for natten sidder faren tilbage med delirium og lede og sletter de nyskrevne sider med backspace, tegn for tegn. Telefonen ringer ikke. Da han når til toppen af dokumentet tøver han og studerer den blanke side. Der er så mange udtryk for tomhed at han ikke kan undgå at blive mistænksom. Telefonen ringer ikke.

I morgen er det mandag og alle møder atter deres respektive forpligtelser. Også skabelonfamilien har det hårdt, især de af dens medlemmer der oplever øjeblikke af klarhed og indsigt. Faren skænker sig dagens sidste og første whisky. Et maskineri har behov for lindring.

I rummet dør sole og NASA gør hovedrent. Telefonen ringer ikke. Faren kigger op fra dokumentet.

[følg hyperlinkets eller sidens logik]

Regnskab

Det er ikke altid til at forklare hvordan den slags ting starter. Måske er det den berømte sommerfugl der blafrer med vingerne, måske et råddent pust fra et hengemt luderkadaver – højst sandsynligt noget tredje. I løbet af eftermiddagen har de skandinaviske meteorologer i hvert fald travlt med at tegne grafer og udsige varsler. Få steder alarmeres endda det lokale hjemmeførelse og en enkel dommedagsprofet gør sig utålmodigt rede.

Snart rammer de første dråber den sjællandske østkyst. Uoplyste turister får travlt med at pakke parasollerne, sandslotte styrter til jorden. Derefter kommer vindstødene, skiftevis kælede og knusende. Tre børn på en tømmerflåde får omsider vind i sejlene.

Den ældste skabelontvilling søger ly på Café Smil, kort fra hvor han bor. Her er sjældent de store klimatiske udsving. Han betragter udeltagende regnens linier på ruden og træernes febrilske tegnsprog. Senere forveksler han dog gadelampen med en fuldmåne.

I skabelonhuset trænger uvejret ind i stuen hvor moren ser sit rosenbed sønderknuses. I arbejdsværelset sidder faren og hører stormen inddrive forfalden gæld. For en gangs skyld har han taget arbejde med hjem, sjovt nok nogle budgetter han skriver i Excel.

Den ældste datter befinder sig på en blomstermark i orkanens øje, alene og vidtløftig. Hun smider tøjet og danser nøgen rundt i regnen indtil en spontan orgasme sender et suk så blidt som sommerfugleavingestøvpartikler gennem hendes krop og ud i stratosfæren hvorefter orkanen lægger sig – men genopstår i hjertet af en tilfældig fyr som sidder i en flyttevogn og lytter til en radioefterlysning på tre savnede børn.

Han kender ikke sproget. Som så meget andet forekommer det underfundigt, men dog alligevel betegnende.

[følg hyperlinkets eller sidens logik]

Mellemrum

...den yngste skabelondatter kigger i en bog om ikke-linear matematik som faren har bedt hende studere. Det er tidlig morgen, hun ligger under dynen og læser i et flimrende sollys. Vinduet står åbent og hun kan høre blade rasle. Hun forstår ikke bogen selvom hun har læst den flere gange. Alligevel fornemmer hun denne gang noget falde på plads. En ligning med mange ubekendte bliver reduceret denne morgen...

...der er startet en ny fyr på gymnasiet, han hedder Nike og er fra USA. Den ældste søster sidder ved morgenbordet og lader Vogue ledsage hendes vilde fantasier der for længst har passeret det første kys. Lillesøster kommer ind og siger noget om reducerede variabler. Storesøster hører ikke efter og hun råber: "Forelsket, forelsket" og bagefter løber de rundt om bordet som om de begge var ti år. De ved ting om hinanden som ingen andre ved...

...forældrene bliver vækket af støjen fra køkkenet. De har begge sovet godt og lægger sig i ske uden at tale. Selvom det er en morgen hvor alt ikke synes at være sagt. Pigerne kommer tromlende hen ad gangen og døren flås op. "Der er morgenmad" råber de i kor og genoptager et gammelt ritual hvor børnene leger forældre. De mosler lidt rundt og går så ud i køkkenet for at spise. Der er en hyggelig ro bag aviser, blade og bøger, selvom ingen rigtig koncentrerer sig om det de læser. Men denne morgen er det kun et godt tegn...

...de pakker bilen og kører ind til København. I Frederiksberg Have mødes de med den ene af tvillingerne og selvom den anden ikke er der er det alligevel noget særligt at være samlet. De spiser mad fra en kurv og mændene drikker øl. De spiller petanque og badminton. Mor og søn får sig en lille halvt fortrolig snak mens lillesøster fortæller storesøster om uendelige grænseværdier. Storesøster er sproglig student, men alligevel meget optaget af uendeligheden. I disse dage kan man af og til se den i hendes øjne...

...de døser på skift i solen eller skyggen fra et træ. Det er bare en ganske almindelig dag i Frederiksberg Have, men ingen af de tilstedeværende vil glemme den igen. De skilles i et rødt lys og sønnen får en pose med til køleskabet. På vej hjem fanger de en grøn bølge og flere af dem tænker ved sig selv at de faktisk er lykkelige. Ingen ubekendte i dét regnestykke.

- Er det ikke påfaldende?

[følg hyperlinkets eller sidens logik]

Tomrum

...den ældste skabelontvilling har lagt røret og selvmordets stemme forstummet. Kun for at klinge videre som et skingert ekko i hans indre. Han skænker whisky i et glas, ganske som sin far, blot et billigere mærke. Men samtidig af grunde ikke så forskellige endda. Glemslen kender ingen pris. Ved siden af sengen i hans kollegieværelse står to pilleglas, det ene med sovepiller, det andet med lykkepiller. Et øjeblik bliver han forvirret over betegnelserne, så enslydende forekommer de ham...

...den nat bliver det ikke pillerne, men flasken der giver ham ro til at sove. Om morgenen er hovedet tungt, men ikke tungere end angsten for at være alene, det er mandag. Han tager ind på studiet og følger den sidste halve time af et fag for så at tage på bodega med Lokum. Her spiller de billard om penge de ikke har. Ingen af dem vinder. Lokum får et par på hovedet af en amarfyr som han skylder. Og udenfor er det ikke engang mørkt endnu...

...på hans telefonsvarer ligger en besked fra hans mor der inviterer ham i Frederiksberg Have den kommende lørdag. Han tvivler på han kan holde sig i live så længe. Han går hen i køkkenet der hører til hans gang og deler et par øl med nogen han har set før. Mens de sludrer tænker han på hvor lidt mennesker ved om hinanden. Alligevel er det ikke helt en lettelse da Lokum kommer tilbage fra skadestuen med en nettopose i hånden...

...efter alt at dømmes raver de rundt ude ved lufthavnen hvor flyene letter i eksplosioner af støj. De taler om litteratur, piger og noget tredje. Lokum siger at det hele ikke er en skid til og ræber mod en regntung himmel. Den ældste tvilling forsøger sig med Camus, men bliver ved med at tabe tråden og har imidlertid ingen tro på det han siger. Da det begynder at regne har de alligevel ikke flere øl og søger ly på et værtshus der ligger ved en af landingsbanerne. Og da er det ikke engang midnat endnu...

...det er ikke taxibonen eller Dankortkvitteringen fra Marcells han opdager da han vågner. Det er ikke den smadrede pottaplante under radiatoren. Det er heller ikke hans mudrede og hullede bukser som han i øvrigt stadig har på. Det er i stedet de to tomme pilleglas der ligger ved siden af sengen, side om side med en halvtom FF'er. Med en finger allerede godt nede i halsen løber han ud på badeværelset og brækker sig uden det store besvær. Først bagefter ser han Lokum i siddekarret med et smil og en brækklat i mundvigen, stendød og rædselsfuld...

...den følgende lørdag ser den ældste tvilling sin familie. På afstand, bag et træ. De ligger på tæpper han husker så godt fra andre tider. De sover i solen og ligner til hans overraskelse en familie som man ville forstille sig den, hvis man skulle forstille sig en familie. Han sætter sig bag træet og slumrer hen. I drømmen kan han nå sin familie, den levende afstand er for stor.

- Er det påfaldende?

[følg hyperlinkets eller sidens logik]

Broderskab

Den yngste skabelontvilling er på vej hjem fra Frederiksberg Have. Bag et træ få meter derfra står hans bror. De har ikke set hinanden i fem år. På græsset ligger en brun kuvert med den yngste tvillings navn på. Der er ingen at se og han tager kuverten med sig hjem til Kastrupvej hvor han bor.

Han sætter sig ud på altanen og læser i skumringen kuvertens indhold. Det er en utydelig udskrift med overstregninger og margintilføjelser.

Tilsammen giver delene umiddelbart ingen mening, men hver især bidrager de til en voksende kvalme. Selv efter det er blevet mørkt sidder han småfrysende og dvæler ved en guldøl. Lys tændes og slukkes i ejendommen overfor, mennesker bevæger sig med forskellige formål for øje. En diskret støvregn formår ikke at vække ham. Han ser for første gang forskellen mellem at *skrive* og *beskrive*.

På bagsiden af arket er en kontoudskrift fra Amagerbanken der afslører et massivt overtræk. Den yngste tvilling går omsider indenfor og faxer A4-arket til ti numre han kan huske udenad. Derefter åbner han et gråt arkivskab og lægger arket i en mappe. På fanen står "Rum Skab Værelse".

Den nat gennemsøger den yngste tvilling gamle tekster og noter, hefter og mapper alt imens telefoner ringer, skridt lyder og hænder udveksler ting og gør fortræd. Man forledes til at tro at ting sker for en højere årsag og man selv kun er en lille, men dog uundværlig brik i et spil der begynder at dæmre. Man håber at lære hemmelige ting, rituelle håndtryk og et broderskabs kodeks – for hele tiden at komme nærmere på noget, *nogen, the mastermind*. Og så sidde ansigt til ansigt i et dunkelt lokale på hver sin side af et svært skrivebord og så omsider spørge *hvorfor* eller blot smile hen for sig som om alt er sagt.

Men alt er allerede sagt, der er ingen sammensværgelser. Man er ikke del af noget større, ikke mere end "man" er en del af denne sætning. Og netop her ligger forklaringen. Ikke noget at tale om.

Den yngste tvilling vågner først over middag. Det er søndag og der er udsigt til stor uforetagsomhed. Mest af alt ønsker han at blive i sengen, men han er fyldt af for mange stemmer til at ligge stille hen.

Af vane tager han tøj på og forlader lejligheden. Planløst vandrer han rundt og opsøger steder med tæt trafik. Han forsøger ikke at tænke, men gør i virkeligheden ikke andet. Det støvregner igen.

Mens han sidder på en bænk kommer faren og broren gående forbi ham. De har orange kedeldragter på og går i gang med at afspærre vejen omkring et kloakdæksel. Lidt efter åbner de dækslet og kravler derned.

Den yngste tvilling bliver siddende, men de kommer ikke op igen.

Det bliver mandag og med lidt god vilje kunne man hævde at alt er som det plejer. Den yngste tvilling makulerer nogle papirer, men de er ikke betydningsfulde for denne sammenhæng. Faxen er tavs og mange ting forekommer i det hele taget upåfaldende. Et større beløb skifter konto via homebanking.

Få dage efter ringer det på den yngste tvillings dør. Det er hans bror der beder om et glas mælk. De placerer sig på hver sin side af et bord – et almindeligt og ikke særlig stort sofabord – og venter på at glasset tømmes.

Lidt efter henter den yngste bror mappen hvor der står "Rum Skab Værelse" og lægger den foran den anden. Han ser fanen og spørger hvad der ligger bag.

"Intet" lyder svaret et sted fra. Ikke noget at *tale* om.

[følg hyperlinkets eller sidens logik]

Skab

Det er lørdag eftermiddag, den yngste skabelontvilling sidder hos hans bekendte Anus som bor på Regensen. Han er ved at gennemlæse et manuskript Anus har skrevet. Det er hovedsagelig korte tekster, metadigte og kortprosa, aforismer og bonmoter. Anus bliver ved at afbryde ham i hans læsning med kommentarer og uddybninger: "Det er *litterariteten* ikk', metonymisk kan du nok se ... altså forestil dig selv halvvejs nede i den hermeneutiske spiral hvor du så ikke kan se hvad der er op og ned, dikotomisk forstås ... læg mærke til den førverbale retorik ... du skal jo for fanden ikke læse hvad der *står* ...".

Seancen udspiller sig over to timer indtil den yngste tvillings tålmodighed er brugt og han for længst har konstateret manuskriptets utilstrækkelige karakter.

"Interessant" siger han blot til Anus der er ved at åbne en flaske whisky. Han skænker op i to glas og siger at det skal fejres. Hans fod tramper manisk i gulvet mens han kigger på forsiden af sit manuskript.

"Måske er det for subtilt, jeg mener med de forlæggere der sidder på lortet i København vor herre bevares, hvis der fandtes bare én ordentlig læser i byen så havde jeg fand'ne udgivet hele svineriet selv".

Samtidig forlader den ældste tvilling KUA. Først nu er det gået op for ham at det er lørdag. I en kiosk køber han ti Årgangsbryg fra kassen som han tager med sig over på Sundholmen. Han banker på en bestemt dør og går ind uden at vente på svar.

Gardinerne er trukket for og i halvmørket kan man skimte en person der sidder på en ølkasse foran et lille bord. Han tænder lyset og man kan se en slumrende gammel mand, kun klædt i vest og uldne underbukser. Tvillingen sætter sig på sengen med en øl og læser i de papirer der flyder over hele værelset.

Mørket har lagt sig og Anus og den yngste tvilling sidder i det dunkle kollegieværelse med resterne af whiskyen og et par øl. De hører selvfølgelig Tom Waits.

"Waits er bare en forbandet *vitalist* ikk', man kan bare ikke skrive sådan vel, tag nu mig for eksempel, min familie, akademikere hele bundet, fanden ta' mig hver og en ..." siger Anus frem for sig, ræber og griner øredøvende mens han klasker den yngste tvilling på skulderen, "det er vitaliteten der vil ud, harh harh".

Bagefter går de på Palæ Bar. Anus mener de skal fejre noget mere og bestiller seks Van Oosten. Den yngste tvilling bryder sig ikke om Van Oosten og bestiller en guldøl hvorefter Anus selv hælder sprutten i sig. Efter den sjette sidder han stille og kæmper med sit indre. Lidt efter glattes hans ansigt og han kigger op, "nu skal du fand'ne se her" siger han og kalder højt på bartenderen, en pige midt i tyverne.

"Hej kender du Joyce" råber han i hendes ansigt da hun kommer ned til deres bord. "Næh, men det er oss' kun anden gang jeg er her" svarer hun. Anus sparker hårdt til den yngste tvillings ben så enhver, inklusive pigen, kan se det. Hans ansigt er komplet forvredet og han fremstammer videre: "Hvad så med Helle?". "Helle hvem?". "Helle Helle" sprutter han op i hendes ansigt og hamrer sin flade hånd ned i bordet.

Bartenderen vender sig for at gå, men Anus griber fat i hendes arm, "*undskyyyld* nej undskyld det var bare for skæg, come on, vi morer os jo bare, det som vi i virkeligheden ville vide var om du kendte Poul?"

Hun kigger skeptisk på ham, "Poul hvad?". "Ja netop, Poul *Vad*, harh harh harh" skrider han så hele værtshuset vender sig om mens han i umælende målløshed slår ud med armene og kigger vantro omkring, knaldrød og sammenfoldet. På opfordring forlader de snart efter stedet.

Efter noget tid kommer der liv i den gamle mands halvåbne øjne. Han lyser op ved synet af den anden og byder ham en øl fra posen. Han fortsætter en samtale de havde for et par uger siden som om den aldrig havde været afbrudt. Han fortæller om sit livsværk som den

ældste tvilling har hørt så meget om. Manden er hans tidligere professor som på det andet år fik en hjerneblødning med en mildere form for afasi til følge. Da han ikke længere kunne undervise begyndte han for alvor at drikke og endte siden på Sundholmen.

Hans tale forløber trægt og forvirret. Ofte forveksler han ordene, for eksempel *skaberi*, *livsløgn* og *skabelon*. Men den anden har intet imod det, han synes den gamle taler smukt.

"Lev dit liv i weekender, skriv kun når bladet er blankt, drik læs knep" er det sidste den gamle siger før han falder i søvn ind over bordet. Sandheden skal høres fra, tænker den ældste tvilling og forlader værelset efter at have båret den spinkle krop over i sengen og placeret de sidste to øl opknappede ved siden af.

Ikke langt fra Sundholmen ser han et loppemarked. I et nedlagt autoværksted har tre subsistensløse indrettet sig med hylder, kasser og ragelse. Der er intet af værdi, men han holder af at betragte ting der er udtjente eller i stykker. Han lægger mærke til en kisteformet kasse og går hen for at rode i den. Blandt jordslåede træningstrøjer og gabende fodboldstøvler finder han minsandten den sovende Lokum.

Lokum vågner med et hæst udbrud, farer op og griber den anden i kraven. "Jeg har penge vi ta'r dødsruten" skriger han og hiver den anden med ind på det nærmeste værtshus, Café Lystig, der er alt andet end det.

Meget senere i de lyse morgentimer står Anus og brækker sig midt på Sværtegade og den yngste tvilling spørger til vitaliteten. Hen ad gaden kommer en taxa drønende, det er Lokum der har stjålet den. Han kører lige ind i Anus og det hele eksploderer. Bagefter ser man to flammende skikkelser der løber ud på vejen og bliver kørt over af en damptromle så de bliver flade som pandekager.

Lidt efter kommer den ældste tvilling løbende og stopper ved synet af de to fladmaste menneskekonturer. Han får øje sin bror og de går ind på Moose for at nå sidste omgang.

Der er jo double-up og hva' fa'en, det er jo lørdag!

[følg hyperlinkets eller sidens logik]

Soveværelse

Beboerne i skabelonfamiliens hus sover i hver deres værelse. Faren og moren har et fælles soveværelse med en stor dobbeltseng, men dette værelse er lukket af, nærmest som om noget er dødt og man ønsker at bevare mindet urørt. I stedet sover faren på sit arbejdsværelse og moren på gæsteværelset. De to døtre har hver sit værelse, det ene lidt større end det andet. Tvillingernes værelser er lavet om, den ældstes til gæsteværelset og den yngstes til solarierum hvor moren og den ældste datter får kulør om vinteren.

Gæsteværelset har moren selv indrettet. Væggene er hvide, møblerne holdt i lakeret bøg og gulvet i bejdet fyrretræ. Et par reproduktioner pryder væggene, men ellers er det et ganske farveløst værelse og det runger når man går omkring derinde.

Før moren skulle til at male væggene måtte hun skrælle flere lag plakater af efter den ældste søn. Bukowski, Burroughs, Nietzsche, Schopenhauer og Strindberg hang side om side med Judas Priest, Ministry, Nitzer Ebb og Supreme Dicks. Særlige plakater som han havde samlet gennem teenageårene, men som ikke betød noget for ham da han flyttede. Heller ikke hans guitar eller hans bogsamling havde han taget med, eller pornobladene hun fandt i et hulrum under skabet. Eller pillerne og kanylen i en kasse ved siden af.

Det hele røg ud sammen med de efterladte møbler og blev til et mægtigt bål i baghaven, så stort at de meterhøje flammer var ved at antænde brændeskuret. Efter infernoet havde lagt sig var der kun asken og mørket tilbage. Ikke så meget som en glød var der at se.

Så blev gulvet lagt og moren købte de nye møbler. Selvom hun vidste at det var her hun fremover skulle tilbringe sine nætter satte hun intet personligt præg noget sted. Måske håbede hun stadig kun at skulle sove her som gæst.

Ved siden af gæsteværelset ligger den ældste datters værelse. Her er også plakater, mest af boybands og filmstjerner. Farverne er skarpe og det meste af tiden fyldes værelset af popmusik og datterens stemme i mobiltelefonen. Lige nu taler hun med en veninde om den amerikanske fyr i klassen. Inde ved siden af sidder moren og taler med den ældste søn på den faste telefon.

"... nej, det er ikke sådan med det, nu må vi jo bare se, det kan jo være det bliver bedre ... nu må du jo også snart se at komme hjem og se det nye gæsteværelse...".

Efter aftensmaden går den ældste datter og moren en tur med den gamle cockerspaniel. Datteren er euforisk over den amerikanske Nike som moren efterhånden kender bedre end sig selv. Datterens glæde smitter af og hver gang hun eller hunden vil vende om insisterer moren på at fortsætte. De går længe og efterhånden ebber talestrømmen ud, men moren bliver ved med at opfordre hende til at tale om Nike og peger af og til rundt omkring i parken og fortæller om gamle dage. Til sidst er det blevet mørkt og de vender hjem.

Senere den aften kommer moren ind på den ældste datters værelse med en flaske hvidvin og to glas. Hun sidder længe på kanten af sengen og venter indtil datteren er færdig med at tale i mobilen. Hun siger det er så varmt og de da vist trænger til en lille forfriskning. Datteren siger hun skal lave lektier, men moren svarer at hun vel nok kan unde sin gamle mor en halv time.

Efter flasken er tom henter moren en ny og drikker selv det meste, hun er efterhånden også den eneste der taler. Emnerne er velkendte, men de lader begge som om det ikke er tilfældet.

Datteren siger: "... jamen mor, du ved jo godt at man selv bestemmer om man er lykkelig, se på mig, jeg er lykkelig, man skal bare sige til sig selv ...".

Moren siger: "... nej det er ikke sådan med det, det kan jo være det bliver bedre, nu må vi bare se ...".

Sådan fortsætter det indtil moren vil hente den tredje flaske, hvor datteren insisterer på at hun altså skal i seng for hun skal i skole og på arbejde bagefter. Moren kysser og omfavner hende flere gange indtil datteren siger: "Altså mor, jeg skal op i morgen tidlig ...".

Moren drikker videre i halvmørket i stuen hvor hun har sat en gammel Rolling Stones plade på. Efter et par plader og endnu flere glas banker hun på til den mindstes værelse og åbner uden at vente på svar. Hun tænder lyset og fylder hele rummet med sin vin og cigaretter. Hun har taget et gammelt fotoalbum med og viser den søvndrukne datter al for velkendte billeder, men ingen lader sig mærke med noget. På de sidste sider holder moren op med at forklare og slår i stedet bare ud i luften og mumler lidt hen for sig. Så lægger hun albummet væk og kravler ind til datteren der er for gammel til den slags, men lader hende gøre det alligevel. Da hun kan høre på morens åndedræt at hun sover hamrer hun af al magt sin albue ind i siden på hende og laver samtidig sovelyde efter bedste evne. Moren sætter sig op, puster lidt og forlader så værelset uden at slukke lyset.

Sent ud på natten kommer faren hjem. På badeværelsegulvet ligger moren topløs med sin bluse og bh smidt ved siden af sig. Faren kigger om der blod under hendes hoved og rusker i hende. Hun mumler i svag genkendelse noget der lyder som "vi var så smukke...". Det er i hvert fald hvad han får det til og han betragter trist hendes bryster der falder ned langs kroppen. Hendes ansigt er stadig smukt, men minder ham mest af alt om en reklame for noget der er gået ud af produktion.

Han får hende til at drikke lidt vand med tre kodimagnyler til. Derefter dækker han hende til med et badehåndklæde, slukker lyset og lukker døren. Han rydder op i stuen og slukker anlægget. Han sidder længe i mørket før han opdager at den yngste datter står hos ham. Hun siger hun ikke kan sove og for første gang i lang tid tager han hende op på skødet.

Han siger: "Vi kan sove en anden gang. Din mor og din søster sover og måske sover dine brødre også. Det svære er ikke at sove, det svære er at vågne op. Vi bliver alle født sovende, husk det. Alle som én. Sovende".

Der går et stykke tid før faren indser at datteren er faldet i søvn. Han bliver stille siddende, delvist misundelig på hendes ro, men samtidig angst for at forstyrre den.

På et tidspunkt i det spæde morgenlys åbnes døren til badeværelset og moren vakler ud, stadig halvt afklædt. Hun opdager ikke faren der sidder i lænestolen med datteren mens hun stønnende drikker mælk fra køleskabet. Han hører hende klynke som en femårig der har mistet noget værdifuldt indtil hun lukker døren til gæsteværelset bag sig. Derefter sover alle videre. Måske undtagen faren.

Få timer senere skal de alle af sted til deres job eller skole. Vågne eller sovende, måske de selv ved det inderst inde – højst sandsynligt ikke.

Kun de færreste véd de sover når de gør det. Det er dét der er det gode ved at sove.

[følg hyperlinkets eller sidens logik]

Eneværelse

I den ældste skabelondatters værelse er der fire indbyggede skabe. Det sidste i rækken er kun halvt så stort som de andre. Bagerst i det lille skab er der en hemmelig passage ind til lillesøsterens værelse.

I dag har den ældste søster besøg af den amerikanske fyr fra klassen. Hun har bedt ham om at hjælpe med nogle lektier, selvom hun burde have en naturlig fordel med netop dansk stil. Imidlertid ender de med slet ikke at snakke om faglige ting. Inde i det lille skab sidder den yngste datter. Gennem et hul i lågen kan hun følge manøvrerne der foretages i storesøsterens værelse.

Hendes eget værelse er det mindste i huset. Fra det nordvendte vindue kommer der ikke meget lys og den eneste lampe i rummet er skrivebordslampen der kæmper mod det evige tusmørke. Der er ingen plakater, ingen legesager eller spændende ting, kun en bogreol og et skrivebord.

Og så naturligvis en seng. Her vågner den yngste datter næsten hver morgen med tilsvinede lagner. Enten er de gule eller også er de røde. Ingen ved det for hun har selv påtaget sig tøjvasken i huset.

Om eftermiddagen tager den yngste datter hen til hospitalet hvor hun er besøgsven på kræftafdelingen for børn. Her bor hendes bedste veninde Lepra der kommer fra Rusland.

Den yngste datter har lært Lepra at tale og skrive et nødtørftigt dansk. Hun spørger om hun ikke kommer over lørdag hvor der skal være stor middag i skabelonfamiliens hus. Men Lepra kan ikke svare for slangerne i sin hals, hun er lige blevet opereret.

I stedet fortæller skabelondatteren om sin hemmelige kæreste Dike der er fra England. Det er svært at bedømme om Lepra er vågen, men datteren fortsætter ufortrødent.

Det bliver lørdag og skabelonmoren har stået i køkkenet hele dagen. Nu er Hams og Henna kommet og Henna hjælper til med maden. Det ringer på gæstedøren og ind træder Flatus, en gammel universitetskammerat. Der bliver drukket rigeligt og folk lader til at more sig.

På værelset sidder den ældste søster og sludrer med Nike som hun nu er blevet kæreste med. De har fået lov til at tage en flaske af morens Martini som de drikker med juice og isterninger. I det lille skab har storesøsteren for nylig stablet sin gigantiske Voguesamling op.

I det næste værelse ligger den yngste søster i mørket på sengen. I nabohuset tændes lyset og Hams, der har glemt sin pibe, dukker op. Han finder den i vindueskarmen ved siden af en kraftig kikkert og tænder den med det samme. Efter lyset er slukket kan den yngste datter svagt se gløden oplyse hans ansigt i vinduets mørke ramme.

Da alle sidder ved det store bord ringer det atter på døren. Den yngste datter løber ud og ser at det er Lepra der er kommet alligevel. Der bliver død stille i den før så øredøvende stue da den spinkle pige træder ind. Moren rejser sig halvt og kigger spørgende på datteren der allerede har hentet en ekstra tallerken. Hams hvisker noget i Flatus' øre og blinker til skabelonfaren. Den ældste datter sparker sin søster under bordet. Snakken tager til igen.

Den yngste datter bliver bedt om at hente en flaske vin og Hams rejser sig straks og siger han nok skal hjælpe med at åbne. Senere er det den ældstes tur til at hente og her er det Flatus der hjælper.

Både Nike og Lepra har svært ved at følge samtalen som den falder ved bordet. Fælles for dem begge er det ringe kendskab til det danske køkken. Nike er beruset og tvinger sig til at spise al maden for at gøre et godt indtryk. Lepra kender mest til sondemad og må prøve sig frem.

Ved siden af Lepra sidder Hams og giver den som børnenes ven. Han gør sig til for den svage pige og klapper hende på den skaldede isse. Han opfordrer hende til at spise løs og for skæg hælder han af og til vin i hendes glas. Hun forsøger af bedste evne at følge hans opfordringer selvom det vender sig i hendes tarme.

Senere fortæller Hams om sit kursus i Thailand. Han siger det mest var kursus og ikke så meget ferie som han havde håbet. Han har postkort med af nogen ruiner. Lepra ser billederne som Hams kommenterer med en hånd på hendes lår. Han siger hun skal få lov til at komme med næste gang han skal på kursus. Hun trænger da vist også til lidt sol, siger han og hiver for sjov ud i hendes hvide bluse så han kan se bandagerne.

Efter forretten skal de have kalkun i karry med sursød sovs og chilistuede rodfrugter. Nike er så fuld at han knap nok smager på maden. Lepra er blevet bleg at se på og hun drikker mest af den sodavand Hams har hentet til hende. Der er vodka i, men det kan hun ikke mærke for de hidsige smagsindtryk maden giver hende.

De to akademikere snakker om gamle dage. Flatus fortæller den ene anekdote efter den anden. Under bordet mener han at røre læggen på den ældste datter, men i virkeligheden er det Henna. Hun til gengæld tror det er bordbenet. Flatus fortæller om sit arbejde som ekstern lektor og spørger den ældste datter om en opgave. Hun svarer pligtskyldigt, men koncentrerer sig mest om Nike der til gengæld er meget fokuseret på vinen.

Desserten kommer på bordet med flere slags portvin og spiritus. Hams har blandet en Bacardi Lemon & Sprite til de mindste der stadig tror det er sodavand. Lepra har det bedre, hendes mave slapper af og hun spiser med stor appetit. Nike drikker i samme tempo som mændene og føler sig samtidig som en af dem. Skabelondøtrene er forsonede og taler indlevende om en charterferie hver især for at imponere deres veninde og kæreste der hver især ikke hører efter.

Flatus har fået blå tænder og dårlig ånde. Hams taler stadig om Thailand, men ingen forstår pointerne. Henna snakker med moren om havebrug. Faren sidder tavs for bordenden og aer hunden bag øret. Pludselig kaster Lepra op i sit skød og falder ned af stolen. Der bliver stille et øjeblik, derefter fortsætter samtalerne en smule anstrengt videre af samme spor.

Det er først da ambulancefolkene kommer ind i stuen at middagsgæsterne modvilligt holder inde. Tavsheden former sig som et mørke og lægger sig over stuen mens bylten lægges på båren. Middagens deltagere opdager regnen der falder på ruderne.

Efter ambulancen er kørt sidder alle endnu ved bordet. På nær den yngste datter der tuder på sit værelse og Nike der af forskellige årsager kaster op udover Voguemagasinerne i det lille skab. Da han kommer tilbage prøver de voksne at redde festen med portvin og sprut, men alle er nu så ædru at intet hjælper.

Hams sidder tilbagelænet i stolen og kigger på de to tomme pladser. "Sikke en festdræber" siger han ærgerlig og gør så mine til at bryde op. Skabelonmoren forsøger at opveje fiaskoen med lidt fjolleri, Henna og Flatus fanger tråden og spørger lidt ude i entréen. Folk griber deres jakker og lover en masse angående næste gang. Nike stinker så meget at den ældste datter ikke vil kysse ham. Flatus derimod har dog held til at kysse hende på mundvigen, hvad indtil flere beklager.

Om natten er den yngste datter krøbet ind i det lille skab efter at faren har givet hende et par flade. Der stinker, men hun tager sig ikke af det. Den ældste søster sover og imødegår om morgenen hendes hidtil slemmeste tømmermænd.

Lepra er lagt på køl i lighuset og Nike sover rusen ud i arresten efter et sammenstød med politiet.

Flatus sidder i en kabine i Hawaii Bio og river den af til noget hård porno. Hams til noget materiale han købte i Thailand mens Henna er faldet i søvn i badekarret med døde batterier.

Skabelonmoren sidder med hvidvin og gamle årbøger på gæsteværelset. Hendes mand vandrer rundt mellem stuen og arbejdsværelset og føler sig endnu engang fremmed i sit eget hjem.

I bryggerset rejser hunden sig for at drikke af vandskålen. Bagefter vender den tilbage til sin kurv under varmerørene. Her føler den sig hjemme, det regner stadig.

[følg hyperlinkets eller sidens logik]

Tilværelse

”Mening er brug” siger skabelonfaren klokken syv om morgenen da han skænker sig endnu en sjus. Regnen er stoppet og ind gennem den åbne terrassedør vælter duftene fra den renvaskede have. Han siger til sig selv at han er lykkelig.

Lidt efter går han hen på gæsteværelset og vækker sin kone. Han fortæller hende at han er lykkelig, men bliver kun mødt af bortvendt morgenafsky. Han rusker i hende og gentager at han er lykkelig.

Efter noget tid giver han op og vender sig nedslået for at gå. Han ser sig selv i spejlvæggen og stopper op. Han siger til sig selv at han nu ikke er lykkelig mere.

Den ældste datter sidder foran spejlet med et opslået modemagasin. Hun er nøgen og solbrun, bikinilines de rigtige steder. Hun sætter sit hår, lægger makeup, laver ansigter og positurer foran spejlet. Hun stikker et par fingre op i skridtet og tænker på Nike. *Amerikanske Nike*. Hun kigger på sig selv og siger hun er lykkelig. Hendes tømmermænd er forsvundet.

Nike ligger på en madras på gulvet i en nøgen celle og sover den urolige søvn som overdreven fuldskab medfører. Det ville være synd at vække ham, når bevidstheden igen fylder hans krop er der meget der skal bødes for.

Efter en udmattende nat er den yngste datter omsider faldet i søvn. Et kulsort dyb omfavner hende og da hun vågner virker lyset først som et kærtegn. Senere har hun hentet avisen og læser i sengen. På side seks ser hun en artikel om at intelligente børn lever længst. Hun husker at faren fik hende testet for to år siden. Da græder hun og har glemt den drømmeløse lykke.

Faren har barrikaderet sig på sit arbejdsværelse. Han læser febrilsk det ene gamle værk efter det andet. Det er hans filosofibøger som nok er slidte, men har ligget urørt i adskillige år. Lykke mig hér og lykke mig dér, tænker han og jager brevkniiven ned i sit lår for at huske på eksistensen. Han brækker sig selvfølgelig, både af fysisk og mental kvalme.

Moren sover stadig. Det ville være trist at vække hende, hun ved bedst hvorfor.

Flatus er godt gående. Efter en nat på et billigt Vesterbro-hotel sidder han nu bag en af de røde ruder og modtager et blowjob af en fortrinlig luder. Han ser på sin pik der forsvinder og dukker frem mellem de røde læber. Han spekulerer lidt på Dasein. Det svimler for ham og han hengiver sig helt til følelsen på midten af kroppen. Det er lykken, tænker han.

Hams og Henna er krøbet i søndagstøjet, det vil sige våddragterne og latexhjelmen. Som et udslag af sjældnen opfindsomhed spiller Henna den behagesyge kastratsanger, Hams den strenge organist. Skiftevis føler de smerte og lyst, de tugter eksistenserne og glemmer dem samtidig. På et tidspunkt når de en fælles ekstase og synger med på Flatus’ omkvæd: Det er lykken.

”Skål for vor ven Lepra” siger faren ved middagsbordet, ”der er nogen der kan”. Moren viser sit sjældne kvindesmil og drikker på det samme. Hun har taget fint tøj på og lavet god mad. Pigerne er til sport, haven er klaret og bilerne skinner. De deler en flaske udmærket vin og de sidste solstråler tegner koronaer i deres hår. Begge ser tiltalende ud, måske skal de senere dyrke ren og god sex.

”Du har ret” siger hun hengivent, ”lykken er at glemme det der ikke kan være anderledes. Skål skat”.

[følg hyperlinkets eller sidens logik]

Forfatterskab

En dag kommer den yngste skabelontvilling hjem i et par dage. Om natten sætter han sig i sit gamle værelse. Han åbner sin laptop, spekulerer lidt over at mellemrumstasten er den største på tastaturet og skriver så:

VENTEVÆRELSE

I et værelse befinder sig måske en lille pige, smidt henover en Le Corbusier lænestol. En radio fra før en krig hvæser svagt, den står mellem to stationer eller måske er der ingen der sender noget.

Pigens forældre er ikke at se nogen steder, men nogen burde vide hvor de er, det har betydet noget.

Et par solstråler trænger kort igennem vinduernes snavs og tegner pletter på gulvet, som om man var i skoven. - Hvad er det? ville pigen måske spørge. Hvis altså hun nogensinde taler.

I et andet værelse ligger måske en ung fyr med sit kønsorgan stukket ind i en flad bolledukke mens et fjernsyn viser en kodet pornokanal. Herinde er det kun skærmens flimmer der virker levende.

Og så en flue der skødesløst sværmer over en række Cultura yoghurtbægre, angiveligt fyldt med fyrens sæd.

Ved en væg står en computer, skærmen er slukket, men hvis nogen tændte den kunne man se en *hjemme-side* for Krak. Eller man kunne bruge en CD-rom fra Lademanns der allerede sidder i.

Et tredje værelse er måske fyldt af larm. Et Pioneer anlæg spiller skiftevis Beatles og The Outthere Brothers.

En mand står bøjet over sin kone. Hun ligger med ansigtet gemt i nogle tilsølede lagener mens hendes ægtemand vedholdende tæsker hende med en livrem.

"Fuk U in the ass" synger brødrene, men ingen lytter og intet tyder på at manden har i sinde at stoppe. I konen gemmer sig måske endda et spædbarn.

I et sidste værelse *sidder* en gammel mand. Han har længe forsøgt med en blæksuger at gøre rent efter et lille uheld. På det papir der er mest medtaget havde han skrevet noget. Ikke noget særligt, bare en fiks ide om at *mur* stavet bagfra siger *rum*.

Denne mand er måske den sørgeligste af personerne på de fire værelser. Ikke fordi han snart skal dø, men fordi han ved det og frygter døden. Måske arbejder han på en bog som bagefter skal få folk til at huske.

De fire værelser er placeret omkring en gang hvor der er en trappe for hver ende. Den ene går op, den anden ned. Den der går op fører ud på et tag, men så heller ikke længere.

Den interessante trappe er den der går ned. Her har ingen af værelsernes beboere været endnu. Hvis de var gået derned ville de møde en gang præcis som deres egen med fire værelser og endnu en trappe ned. I disse værelser lever almindelige mennesker, side om side.

Men så en dag gik den gamle mand omsider ned ad trappen med sit manuskript under armen.

På samme tid vakler faren rundt i stuen med et whiskyglas i hånden. Han kredser hvileløst rundt mellem stuebordet og lænestolen. Til sidst stopper han foran reolen. Oven på en A4-kasse ligger en plastiklomme der ikke er støvet. Indeni ligger papirer, på et af dem står:

EFTERLADENSKAB

Klokken er 21.41.14 og det skrivende subjekt er vendt hjem efter en vandretur som startede ca. kl. 21.

Det har været en af de forårsaftener hvor der er en svag gnist af brand i luften. Det skrivende subjekt har været plaget af mange tanker på turen og er vanen tro begyndt at skrive lidt i Microsoft Word 2000. Men det bliver som sædvanlig ikke til meget, tankerne er for store og sproget for lidt.

Ved siden af det skrivende subjekt står en kold Carlsberg øl, 2/3 fuld, samt et digitalur af mærket Marcant. Så meget er sikkert, det kan der ikke ændres på.

I virkeligheden er det skrivende subjekt meget ensomt, især når skriveriet ikke flyder. Så kravler det som regel ind i et skab og sidder under lånte frakker og gemmer sig. Kun sjældent er der tale om et forfatterskab. Så er der to små udveje i bunden – helt nede. Den ene hedder DTU og den anden Politiken. Det er ikke til at sige hvilken der er værst så det skrivende subjekt bliver bare siddende i mørket og hælder blæk ud af øret. Efter mange år med blæk ud af øret har det skrivende subjekt måske et helt kabinet derinde i skabet, et museum om man vil. Men det er en ærgerlig samling, her findes hverken fuglen eller flugten, kun små stykker moderne kunst: Nok se, men aldrig røre.

Klokken 22.12.21 åbner det skrivende subjekt endnu en øl som også er kold. Det starter på en mail til konen der er på ferie. Heller ikke her når det langt, for tasterne bliver fedtede af metaforer og digterdyndet truer med at opsluge det. Det er ikke let for det.

I stedet finder det skrivende subjekt en hjemmeside på internettet hvor de viser *live-feeds* fra Houston 500. En falsk blondine går på omgang med ikke mindre end 620 mænd i træk. Så meget er sikkert, det kan der ikke ændres på.

klokken 02.14. græder jeg det skrivende subjekt kassen er tom

Senere den nat mødes far og søn i køkkenet. Begge har grædt, sikkert fordi de véd den anden véd. Nu smiler de og drikker mælk.

Lige meget hvor enige de nogensinde kunne blive vil de altid sige: vi taler ikke samme sprog. De er fanger i hver deres jeg.

Men for hver to jeger er der et vi. Og vi bliver med tiden til man. Kun i sproget kan de mødes.

[følg hyperlinkets eller sidens logik]

Opholdsrum

..."det er kun midlertidigt, indtil det løber rundt" havde skabelonfaren sagt til sig selv. Det var tyve år siden. På visse morgener kunne han falde i staver foran bogreolen, lade fingrene røre og gribe tilfældigt efter de brune bind. Men det var længe siden sidst, på den nederste hylde stod seks A4-kasser med mærkater, sirlige noter og betegnelser. Gulnede mærkater og støvede kasser i et ellers pletfrit hjem. Hvorfor væltede den reol ikke? Noget *måtte* der da ske! - Men det var sket uden ham, hans hænder greb forgæves, allerhøjest fangede han hver morgen ni minutters slumrende glemsel inden alarmen tog fat igen...

..."dig... mig... dig... mig" sagde han til spejlet mens barberhøvlen hang glemt tilbage i hånden. "Hvilket ansigt skal jeg barbere?" spurgte han og sådan gik dagen med talløse overvejelser. Blot for at blive gentaget i nye variationer den næste. "Hvilken nuance af blå skal jeg vælge? Skal det være *Mantex* eller *Gentleman* i dag?"...

..."for hvert kys man giver har man ét mindre tilbage. For hver en længsel man deler, længes man mindre" havde han sagt i mange år til sin kone. Indtil hun brød sammen, hun ville bare elskes. Og for tyve år siden kunne hun vælge frit, men ikke nu: Hvor mange elskere finder ad motorvejen til forstadssvøbet blot for at tælle rynker og strækmærker? Hvor mange gange kan man håbe før håbet slipper op?...

...i en celle i farens krop opholder sig en virus. Sidste gang han blev et samleje fattigere (og hans kones regnskab forblev status quo) fik han sygdom i tilgift. Den breder sig, men endnu har de ikke kendskab til hinanden, sygdommen og han. Han tror stadig han er fri. "Does the bird in the tree know that it's free?" nynner han i Toyotaen på vej til kontoret. Fuglen er bare en fugl. Hvem synger fuglen for? For virussen spreder sig...

...den ældste datter lægger sidste hånd på sin 3.G opgave. Om Filosoffen, dybe sager, svære ord. Hun bliver afbrudt af dørklokken, det er Nike, hendes kæreste, der også skriver opgave. Om Forfatteren, dybe sager, svære ord. Det har regnet længe, men nu er det opholdsvejr. De cykler ud på en hede med noget lyng, sol og sommer, bakker og buske. De har telt med og Nike rister pølser. Om natten har de delt et par vinflasker og for første gang trænger han ind i hende. Pikken opholder sig derinde, trækker sig ud og vender tilbage. I en uendelighed, sådan føler hun det. Mens han gør sig færdig kan hun skimte rummets stjerner gennem teltdugen. Uendeligt mange, tænker hun. Uendeligt...

..."uendeligheden findes ikke, for øjnene der ser er endelige. Forbandet endelige" mumler faren mens han svimler ved skrivebordet over endnu en forfremmelsesseddel. Den tredje på ti år. Den aften er han igen fuld og moren og den mindste får tæsk. Den yngste græder, men alle er ligeglade, måske også den yngste selv. Sådan gør hun bare, når noget er galt så tuder hun. Når noget er galt så gør folk gale ting. Hvad er der galt i det?

Og oven over dem blinker stjernerne som selvfølgelig ikke er uendelige. Ikke fordi de kan tælles, men fordi ingen hverken kan eller gider. Midt i det hele er der en planet og nogle mennesker opholder sig dér med deres ting og nogle dyr. Nogle er glade, nogle er ikke. Kan lykke gradbøjes? Nogle skriver tekster, nogle gør ikke...

Og herudefra lyder lillesøsters gråd lige så meget som sang.
Faren tager et dybt åndedræt. Det er hans sidste.

[følg hyperlinkets eller sidens logik]

Maskefald før tæppefald

TÆPPE

(Totalt mørke. Næbdyret iler ind på scenen og ifører sig skrivejakken. Gemmer sig derefter i sufflørboksen med en dirigentstok.)

TÆPPE

Skabelonfamilien.

(Lys. Man ser en fuldstændig hvid scene med hvidt gulv, hvid baggrund, hvidt lys og hvid støj. Skabelonfamilien står ordnet efter alder med ryggen mod publikum. Alle er iklædt hvidt festtøj med hvide handsker og hvide hatte. Mændene bærer hvid stok.)

SKABELONFAREN *smider sig på en imaginær bænk og drikker en imaginær øl, som en mand der endelig har fri fra arbejde.*

SKABELONMOREN *smider overjakken og flirter hæmningsløst med den ældste tvilling.*

DEN YNGSTE TVILLING *smider overfrakken og rager den ældste datter på røven. Hun kan lide det og kysser ham vulgært.*

DEN YNGSTE DATTER *smider parykken, hun er virkeligheden en mandlig dværg.*

TÆPPE

De samme. Lokum. Anus.

LOKUM og ANUS *rejser sig blandt publikum og kravler op på scenen. Næbdyret skyder dem med dirigentstokken. De rejser sig og et hvidt flygel falder fra loftet. De rejser sig og tager som for sjov kvælertag på hinanden, derefter sig selv. De griner overbærende og sætter sig på nogle imaginære hvide stole.*

TÆPPE

De samme. Hams. Henna. Nike. Flatus. Lepra.

HAMS, HENNA, NIKE, FLATUS og LEpra *bliver alle fire ned fra loftet mens de tilstedeværende klapper. HAMS, NIKE og FLATUS trykker skabelonfarens hånd og sætter sig på den imaginære bænk og skåler med imaginære øl. HENNA og LEpra smider tøjet til alles store tilfredshed og deltager i et allerede igangværende orgie mellem tilfældige af de tilstedeværende. Alle synger i kor en tilfældig børnesang som om det var selve livets mening. Efter et passende tidsrum går alle ud til venstre og det hvide lys øges så alt forekommer hvidt uden kendetegn. Derefter mørke.*

TÆPPE

(Totalt mørke. Næbdyret kravler ud af sufflørboksen, smider skrivejakken og dirigentstokken. Vil sige noget, men holder inde. Laver i stedet en næbbet gestus. Tænder en smøg og skifter vandrestøvlerne ud med dansesko. Han stepper lidt og enkelte blandt publikum opfatter sikkert fejlagtigt lydene som morse. Næbdyret bukker og forsvinder.)

TÆPPE

TÆPPE

TÆPPE

[følg hyperlinkets eller sidens logik]